

Mimoňské čtení

Klára Houfková, 9. B

**ZŠ a MŠ J. Š. Baara
2015/2016**

Láska přes Wattpad

***Krátké seznámení:** Ona a on. Ona tak jemná, on s hnusnou minulostí. Tak podobní, přitom tak rozdílní. Tento příběh je o chlapci a dívce, co si spolu propisali několik nocí. On se jmenuje Eduard Schulz. Je mu 19 let. Ona se jmenuje Becky Thompson. Je jí 17 let. On jí byl uzavřený. Ona mu byla otevřená. Nechtěl jí ublížit. Ona ho chtěla poznat. On se toho bál. Sešli se... On jí teď děkuje za to, jak byla tvrdohlavá.*

A teď už k příběhu:

Pohled Eduarda:

Jako každý večer jsem si psal přes Wattpad s Becky. Je vážně okouzlující. Člověk by řekl, že není na světě osoba, která je tak nevinná. Ona byla tak jemná! Vyzařovalo z ní tolik pozitivní energie. Byla tak snadno čitelná. Byla zranitelná. A já byl taková stvůra, s tak hnusnou minulostí.

Zitra jsme se po půl roce psaní měli sejít. Slíbila mi, že když mě jednou uvidí, tak už mě nijak nebude kontaktovat. Já jsem se tomu tak snažil vyhýbat. Nechtěl jsem jí říkat, kde bydlím. Když pátrala po mém bydlišti, napsal jsem jí, že na míle daleko. Taky že je to pravda. Jen jsem neřekl, kolik těch mil přesně je.

Nikdy jsem jí nechtěl ublížit! Bál jsem se toho, že až ji uvidím naživo, stane se něco, co se stát nemá. Nechci se do ní zamilovat. I kdyby se to stalo, musím se od ní držet dál.

Tolikrát jsme si i volali, psali nebo skypovali. Byla nádherná. Vždy zatajila dech, když mě viděla. Když jsme spolu mluvili, tak se zadržávala. Snažil jsem se od ní držet dál, i když to vůbec nešlo...

*** Další den:

„Dneska ji uvidím naživo. Zhruba za hodinu!“ Oblékl jsem si černé roztrhané skinnyjeansy, černé triko a červenou mikinu. *** Dorazil jsem na dané místo. Už tam stála. Byl jsem na druhé straně jezera, než byla ona. Když zaregistrovala, že už tu někdo je, začal jsem se k ní přibližovat. Když jsem k ní došel, kousala si spodní ret a nejspíš se usmívala. Byla nádherná! Měla dlouhé vlasy, lehce zakroucené. Věděl jsem, že se od ní dál neudržím moc dlouho. Koukali jsme si do očí. „Ahoj,“ prolomil jsem to ticho. Bylo vidět, že je nervózní. „A-ahoj,“ vykoktala. Bylo to roztomilé. Koukla se do země. „Já jsem tady!“ Naklonil jsem hlavu na jednu stranu. „Jo, to vidím,“ dál se koukala do země. „Becky?“ Při vyslovení jejího jména se jemně zachvěla. „Ano?“ koukla se mi do očí „Jsi v pořádku? Vypadáš trochu bledě.“

„Jsem v pohodě,“ řekla až příliš rychle a zrak zase sklopila ke svým nohám. Chytl jsem její bradu a donutil jí kouknout se mi do očí. „Nepřišel jsem, abych se díval, jak ziráš do země, takže jak se máš?“ *** Povídali jsme si dlouho. Pak z ní vylétla jedna otázka, jako by se na ni chtěla zeptat už dlouho. „Proč jsi mi lhal?“ Koukl jsem se na ni. „Já jsem ti nelhal.“ Koukla se i ona na mě. „Řekl jsi mi, že bydlíš na míle daleko.“ „Já bydlím na míle daleko. Jen jsem neřekl kolik přesně.“ „Moc chytrý,“ uchechl jsem se. „Říkal jsem ti, že jsem neskutečně sexy a chytrý,“ pokrčil jsem rameny. „Trochu nafoukaný nezdá se ti?“ zvedla jedno obočí. „Jo,“ nesnažil jsem se to popřít.

„Ty jsi opravdu lehkovážná. Dát si sraz s cizincem v parku není nejchytřejší nápad.“ „Ty nejsi cizinec.“ „Pro tebe ano, Becky.“ „Jak můžeš vědět, že nejsem zlý člověk? Mohl bych být nějaký vrah nebo násilník, možná i zloděj.“ „Ale ty nejsi,“ koukali jsme si do očí. „Jak to můžeš vědět?“ „Prostě to vím. Věřím ti.“ „Jsi příliš naivní. Neměla bys mi věřit.“

Eduarde... já...“ dotkla se mého ramene. Ztuhl jsem, ale nesetřásl jsem její ruku. Prstem začala přejíždět po mé tváři. „Stačí,“ chytl jsem její ruku do té své. „Já jsem jenom...“ „Prostě přestaň,“ řekl jsem na můj vkus až moc chladně. „Promiň,“ omluvil jsem se. „Už půjdu,“ sklopila oči. „Takže tohle je vážně konec?“ Kývl jsem hlavou na náznak, že ano. „Pamatuj na svůj slib.“ „Budu,“ snažila se zahnat slzy. Měl jsem takovou chuť ji obejmout a už ji nepustit. Z kapsy jsem vyndal papírek a dal jí ho do ruky. „Přečti si to až doma. Měj se, Becky,“ odcházel jsem pryč. Měl bych se otočit, říct jí, co k ní cítím a políbit ji? Ne! Nezničím tu nevinnost.

Pohled Becky:

Přišla jsem domů a rozbalila ten papírek. Bylo na něm napsáno:

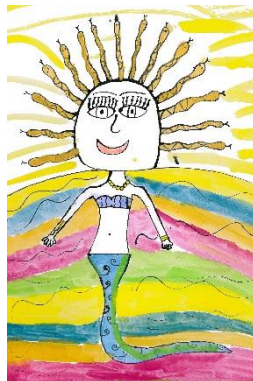
Dívka a Žralok

*Bylo nebylo, uprostřed dlouhé z noci
Jedna dívka a jeden žralok hádající.*

*Tak stejní a přitom na svět jinak pohlízející.
On beznadějně v temnotě zatracený,
Ona mezitím všude kolem žhne a září.*

*Ona tmou půvabně prochází se,
Ignorujíc to stále nebezpečí,
Pozorujícího žraloka neděsí se.*

*Ona všude kolem tančí
Přinášejíc radost do těch zraněných srdcí
Která podle ní za to stojí.*

Dominika Janáková, 4. A

Pavel Gebelt, 4. A

*Ona věří na spřízněné duše,
Ona lásku hledá,
Krutá pravda však taková je, že
Ona nic z toho zatím nemá.*

*Číhajícího žraloka už ztracená duše je,
On však bláhově myslí si že
Ona snad zaplnit tu díru může.*

*Ta díra v jeho srdci zející,
Ta pohltí vše,
I jeho vlastní krev a maso kolem čnějící*

*Ta bolest otupěla ho jak nic,
Chladnou stvůru z něj vytvoříc
Takovou co nezaslouží lásku už nikdy víc.*

*Bolestivá slova jeho ducha udupala.
Jizvy zbrázdily jeho tělo celé,*

*Spása jeho v nedohlednu se schovává
On už jenom nikdo a nic je.*

*Ta dívka a ten Žralok musí odděleni být,
Protože její srdce vzácné a laskavé
On nikdy nechce poranit.*

– Eduard

Šokovaně jsem na ten papírek zírala. Nemusela jsem být zrovna génius, abych věděla, že on byl ten žralok a já ta dívka. A to si jako myslí, že teď na něj mávnutím proutku zapomenou? Po tom, co mi napsal takovouto báseň? Ne, to se tedy plete!

Ona slib držela. Trpěla, ale zvládla to a nijak ho nekontaktovala. On to ale nevydržel. Kontaktoval ji. Chtěl, aby byli kamarádi. Zkusili to. Vídali se, ale nevydrželi být jen kamarádi.

On ji miloval, ona do něj byla blázen.

Napsal jí tedy ještě jednu báseň:

*Ten žralok ve spasení doufá,
Ode dne kdy světla našel dosti,
Odvažuje riskovat vše co má,
Jen pro špetku radosti.*

Lenka Ulmanová, 4. A

*Jeho duše stále poznamenána je,
Plná jizev a bolesti,
Ale teď když sám není už,
Nejsou nic než zbytky minulosti.*

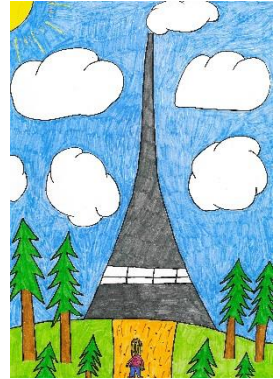
*Ta dívka tvrdohlavá byla,
Její záře oslepující byla,
Nikdy nevzdala to,
Dál za něj bojovala.
Ona prohlédla tu masku chladnou,
Zůstala, přestože ublížil jí,
Žralok v tichosti obdivuje,
Její velké nádherné vzplanutí.*

*Zírajíc do těch očí tvých,
Které tak modré jsou a hluboké jako noc,
Otevírám srdce, abych řekl ti,
Jak miluji tě moc.*

Zapamatuj si...
Neměj strach jiná být,
Bud' svá v celé své kráse hned,
Mé jméno Kateřina Lavičková je,
a to byl můj příběh lásky přes Watsapp.

Kateřina Lavičková, 8. B

Vzpomínky na prázdniny

František Tripes, 6. C

Dominika Šimková, 6. C Veronika Silovská, 6. C

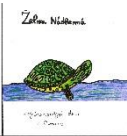
Dominika Karafizievová, 8. B

David Jánoška, 8. B

Vojtěch Kolář, 7. C

Chameleon Olivový
...
...
...

Zelma Niliánská
...
...
...

Plýzeň Úsevnosazníky
...
...
...

Frogas
...
...
...

Šarbováci
...
...
...

Prálovníčka
...
...
...

Agama bílová
...
...
...

Zelma chlábek
...
...
...

Konkyvičky
...
...
...

Přelomník
...
...
...

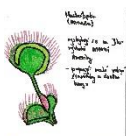
Velipán
...
...
...

Čepička odlová
...
...
...

Anežka Dvořáková, Kristýna Somolová, 9. B

Marek Boháč, 9. B

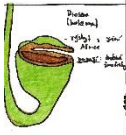
Háčeky (Háčeky)
...
...
...

Zelma (Zelma)
...
...
...

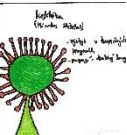
Velipán (Velipán)
...
...
...

Právo (Právo)
...
...
...

Háčeky (Háčeky)
...
...
...

Háčeky (Háčeky)
...
...
...

Matyáš Perek, Ondřej Anýž, 9. B

Vzpomínky na prázdniny

Usmívám se, hraju si,
ráda volám na lesy.
Sbíráme houby, šišky, mech,
já mám dneska zase pech.

Koupeme se v rybníku,
zaplavu si chvilinku.
Rychle nám to uteklo,
zase škola, ujde to.
Veronika Silovská, 6. C

Prázdniny

Já jsem byla na táboře,
s ostatními bylo dobře.
Hráli jsme tam různé hry,
dostali jsme diplomy.

Pak jsem byla u babičky,
mají kočku, psa a slepičky.
Nepřepadla mě ani rýma,
prázdniny jsou vždycky prima.
Hana Vlachová, 6. C

Anna Klimešová, 4. A

Letní prázdniny

Prázdniny jsou báječná věc, spousta volna pro mé koníčky. Poslední den školy byl pro mě opravdu vzrušující. Mamka jela do porodnice a já si šel pro vysvědčení, bylo sice nic moc, ale velkým dárkem byl pro mě malý bráška Kájík.

Mamka byla v nemocnici, a tak jsem byl u taťky, vymyslel pro mě spoustu her a samozřejmě byl pro mě bazén, kde jsem trávil čas skoro pořád. Také jsem byl u dědy, ten mě bral hlavně na zajímavé výlety a veliké procházky s pejskem.

Těšil jsem se domů na mamku a malého brášku, sice jsem ho viděl v nemocnici, ale to nebylo ono. Když jsem přijel domů, byl jsem šťasten. Mamce jsem pomáhal a dělám to dodnes. Letošní prázdniny byly velice výjimečné.

František Tripes, 6. C

Výlet do Soběslavi

Jednoho dne o prázdninách jsme brzy vstávali. Jeli jsme do Soběslavi na venkovní plavecký stadion.

Nejdříve se otec musel podívat, v kolik hodin nám jede vlak a pak jsme se vydali na vlakové nádraží. Koupil nám jídlo a pití a nasedli jsme do vlaku. Chvilí jsme čekali, než se vlak rozjede. Se sestrou jsme si vyndali tablety a mobily, aby nám cesta lépe utekla. Táta si četl a díval se na okolí z okna. Dojeli jsme do Soběslavi, vystoupili z vlaku a šli před nádraží a hledali cestu, kudy se vydat. Nakonec, po krátkém bloudění, se plavecký stadion objevil přímo před námi.

Táta u kasy zaplatil vstupné, převlékli jsme se do plavek a šli se koupat, skákat do vody a jezdit na tobogánech. Celé odpoledne bylo příjemné a všichni jsme si ho moc užili, protože se rádi koupeme. Po návratu se nám dobře usínalo.

René Místecký, 6. C

Zážitky z prázdnin

O prázdninách jsme byli s tetou a strýcem na jižní Moravě, blízko přehrady Vranov. Domluvili jsme se, že pojedeme do Znojemského podzemí. Přibližně v půlce prohlídky nám paní průvodkyně ukázala, jak vypadá tma. Po zhasnutí osvětlení nebylo opravdu nic vidět. Malé děti se bály a dospělí vyndali své telefony. Po večeri jsme prohlédli nové fotky, které jsme za den pořídili.

Charlotte Novotná, 2. B

Ráno, během snídaně, jsme si domluvili prohlídku punkevní jeskyně Macocha. Cesta k ní trvala poměrně dlouho, ale stálo to za to. Projíždění po dně na motorových člunech se mi opravdu líbilo.

Během týdne na Moravě jsme byli v zámku Lednice a také jsme se chodili koupat do Býtovské zátoky.

Po příjezdu domů jsem byl několikrát u kamarádů a s chlapci z vesnice jsme si šli občas zahrát airsoft.

Vojtěch Kolář, 7. C

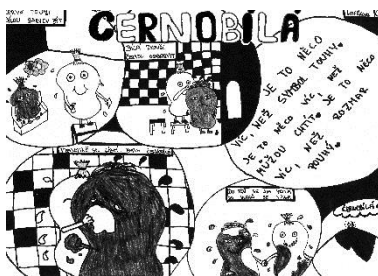
František Tripes, 6. C

Antonín Wertheim, 6. C

Anna Davidová, 8. A

Kateřina Lavičková, 8. B

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
chtěla bych za ním do oblak.
Ze stromu padá za listem list,
je chladný, buď si jist.

Podzim, tak chladný to čas,
však léto bude tu zas.
Já se těším na zimu,
Vánoce nám přinesu.

Blanka Wertheimová, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak
a pod ním létá barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,
spadne dolů, ale nejde z něj číst.

Září, září na stromech listí.
Takto se stromy na zimu čistí.
Až všechny spadnou, bude mít mravenec
na zemi z listí barevný koberec.

Kateřina Malcherová, 6. C

Žáci 4. A

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
na mraku leží barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,
venku je deštivo, budeme si číst.

Sluníčko zachází za hory,
děti pečou na poli brambory.
Léto už skončilo, podzim je tady,
všichni se těšíme na zimní radovánky.

Adéla Vavříková, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak
a na něm leží drak.
Ze stromu padá za listem list
a ten drak už chce jít pryč.

Protože už má velký hlad
a pak půjde domů spát.
Když se ráno probudí,
vidí tam dvě obludy.

Antonín Wertheim, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
dole létá růžový drak.
Ze stromu padá za listem list,
šustí nám před domem,
ať už je pryč.

Léto odlétá,
podzim přilétá.
když nastane zima,
postihne mě rýma.

Mária Bendíková, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
vzhůru do oblak letí barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,
na zemi je teď mnoho krásných míst.

Všichni se budou na podzim koukat
a nebudou se v moři koupat.
A potom přijde zima
a s ní i hrozná rýma.

Arpád Berky, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
tak půjdu večer brzy spát.
Ze stromu padá za listem list,
mamko, kterou pak pohádku budeme číst?
Podzim přišel brzičko,
už nemá sílu sluníčko.

František Tripes, 6. C

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak,
na stromě křičí černý pták,
Ze stromu padá za listem list,
vítr je fouká do různých míst.

Kdopak je asi zamete?
Bojí se každého koštěte.
Já se metlou oženu,
do pytle je zaženu.

Trinh Van Thanh, 6. C

Žáci 4. A

Podzim

Na nebi sedí šedivý mrak
a okolo si lítá můj barevný drak.
Ze stromu padá za listem list,
dráček si je opravdu jist,
že doletí až ke sluníčku
a zazpívá si písničku
o podzimu krásném,
kdy nad barvami žasnem.

Dominika Šimková, 6. C

Podzim

Každý den pouštíme draky,
ve vodě pozorujeme raky.

Sbíráme jablka, hrušky,
slétávají se беруšky.

Vyrábíme kaštanové panáčky,
maminka peče koláčky.

Sbíráme houby, šišky, mech,
já mám dneska zase pech.

Venku padá za listem list,
maminka vezme knížku
a už nám začíná číst.

Začíná být pěkná zima,
skáčeme do listí, je to prima.

Vlaštovky už odlétají,
jejich křídla jenom vlají.

Někdy ještě zaprší,
to podzim dodrží.

Za chvíli jsou Vánoce,
konečně zas po roce.

Natálie Silovská, 8. B

Podzim

Venku padá listí,
bába sbírá chraští.
A děti na poli
opékají brambory.

Přijde zima,
přijde mráz,
Přinese nám
zas sních i mráz.

Zdeněk Faber, 7. C

Dopis dráčkovi

Ahoj dráčku,

dnes se mi líbilo, jak jsme byli na Marťancích. A doufám, že jsi zdravý. A máš hodně kamarádů a kamarádek. A že jsi šťastný.

Matěj Růžička, 3. A

Magdalena Černá, 3. A

Dopis drakovi

Matěj Růžička, 3. A

Ahoj dráčku, jak se máš? Já dobře. Doufám, že mi odpovíš. Jak to tam vypadá? Já myslím, že dobře.

Magdalena Černá, 3. A

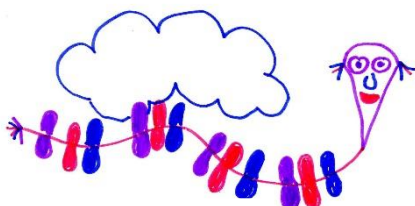
Dopis drakovi

Jmenuji se Anna Jakešová a mám moc ráda všechny draky a vím o nich téměř všechno. Víم například, že se draci dožívají tak 10 000 let. Víم také, že tenkrát bylo draků spousty, ale po letech vyhynuli a už je vás na světě jenom pár. Mám o dracích tři knížky!

Anna Jakešová, 3. A

Anna Jakešová, 3. A

Žáci 3. A

Dráček

Dráček uletěl mi,
bojím se o něj velmi.
Kdo ho najde,
odměnu mu dám,
dráčka hrozně moc rád mám.

Velké oči na mne kulí,
pusu dokořán,
nosík pěkně do bambulky,
já moc rád ho mám.

Žáci 3. A

Dopis Dráčkovi

Co tam děláš, dráčku?
Máš tam kamarády?
Co tam jíš, dráčku?
Máš domácího mazlíčka?
Jak se máš, dráčku milý?
Nestalo se ti nic?
Já se mám dobře. A co ty?

Jan Pěnička, 3. A

Děti a ostružiny

Děti se koncem prázdnin domluvily, že půjdou na ostružiny. „Hele, Pepo, půjdeme na ostružiny,“ povídá Honza. Pepa odpovídá: „Jo, půjdeme.“

Nejvíce ostružin bylo na slunečné jižní stráni, která ale byla dost kamenitá.

Děti ovšem nepočítaly s nebezpečím, a tak v klidu a radostně sbíraly a jedly ostružiny, které jim moc chutnaly. Také se radovaly, že není ošklivé počasí.

Nina Štěrbová, 7. C

Najednou jeden z chlapců s hrůzou vykřikl: „Zmije!“

Děti rychle běžely z kamenité stráně až do lesa. Naštěstí se nikomu nic nestalo, ale byly vyděšené.

Nikdo už neměl ani pomyšlení, že by dále sbíraly ostružiny, a proto šly domů.

Matěj Hönig, 7. C

Lucie Rybianská, 8. B

Milada Švecová, 8. B

Děti a ostružiny

Byl krásný letní den, rodiče upozornili děti, že dozrávají ostružiny. Děti se sešly v lese a pustily se do sbírání.

Sbíraly hlavně na slunné jižní stráni, kde jich bylo nejvíce a bandasky se jim velice rychle plnily.

Párkrát sice někomu uvízla noha mezi kameny, ale nikdy se nestalo nic vážného, děti vůbec nepočítaly s tím, že se zde mohou vyskytovat hadi, byly zcela zaměstnány sběrem ostružin.

Najednou se ozval výkřik: „Zmije, pryč!“ Všichni se sebrali a utíkali ze stráně pryč, dolů do lesa.

Z lesa utíkali k potoku, podél kterého se vrátili domů, nikomu se nic nestalo, jen jeden spadl na zem a nasbírané ostružiny se mu rozspaly do trávy.

Děti se vrátily domů, maminka je pochválila a děti jí řekly: „Viděli jsme zmiji.“ Maminka jim řekla: „Je dobře, že jste šli pryč.“

Vojtěch Kolář, 7. C

Děti a ostružiny

Děti se jednoho dne rozhodly, že by chtěly jít do lesa sbírat ostružiny. A tak šly do lesa a hledaly místo, kde bude nejvíce ostružin.

Našly místo, kde bylo opravdu dost ostružin, to místo bylo na jižní slunné stráni. Stráň byla kamenitá, ale dětem to nevadilo. Nebály se ničeho a nikoho a klidně sbíraly.

Najednou uslyšely křik, přestaly sbírat, vylekaně stály a ani se nelekly. Jenže křik uslyšely znovu. Ozvalo se: „Zmijte!“ Děti začaly utkat rychle ze stráňe pryč.

Děti utíkaly, co jim síly stačily. Když už byly z lesa pryč, vzpomněly si, že ostružiny tam nechaly. Ale nejdůležitější bylo, že se domů vrátily živы a zdravы. Ostružiny teď nejsou důležité.

Naděžda Bariová, 7. C

Děti a ostružiny

Jednoho dne ke konci prázdnin se čtyři kamarádi rozhodli, že si vyjdou na ostružiny.

Děti došly až na slunečnou stráň, kde bylo ostružin nejvíce. Rozeběhly se všemi směry ke keřům. „Doneseme mamince na buchtu!“ vykřikla Karolínka s pusou plnou ostružin. „Pokud je ovšem všechny nesíš.“ odpověděl Jan znuděně, protože je všechny musel hlídat, což nebylo zas tak jednoduché. Petříčka ale mnohem více než nějaká buchtla zajímaly kameny všech tvarů a barev, se kterými si zrovna hrál.

„Pojď nám pomoc, Pét'o!“ zamumlala Karolínka. „Nejdu. Určitě tam jsou hadi a navíc tu mám svou vlastní zábavu.“ odsekl Petr. A tak děti dále sbíraly ostružiny. Teda kromě Karolínky – ta je jedla.

„Pomoc, pomoc!“ ozvalo se z druhé strany jednoho z keřů. „Had! Fuj!“ následně se zpoza keře vyvalila Sofie. „Co tak blázníš?“ řekl Pét'a, ale náhle zpozoroval zmiji blížící se k němu. „Aaa! Had, had!“ křičel Petr.

Najednou Petra sebrala ze země ruka a utíkala s ním pryč. Přidali se i ostatní a za neustálého řevu všichni utekli do lesa.

„Pojďme domů... Stejně jsme to vysypali.“ navrhla Sofie a všichni se vydali domů na koláč bez ostružin.

Nina Štěrbová, 7. C

Krásná hospodyně
(Co mi vyprávěla dlažební kostka)

Hned uprostřed náměstí. Co víc si může dlažební kostka přát, než každý den poslouchat odbíjení hodin.

Ležím tu už pár let a nikdo si mě ani nevšimne. Zato já znám příběhy mnoha lidí, kteří přese mě prošli. Můžu vyprávět téměř cokoli, od zamilovaných příběhů až po ty strašidelné či smutné příhody. Jeden z nich mám ale stejně nejraději. Chcete ho znát? Tak tedy poslouchejte.

Teď už jsem stará, ale tento příběh je z doby, kdy jsem měla ještě všechny okraje hladké. V té době kolem mě chodily dámy s širokými sukněmi, slušivými klobouky a s velkými mašlemi usazenými přesně uprostřed hlavy. Za doprovodu pánů se vznášely jako princezny. Všechny do jedné byly krásné, ale jedné z nich se žádná nemohla rovnat.

Tato dívka bydlela v té hnědé budově napravo ode mě. Pracovala v zámožné rodině jako hospodyně. Nebyla nějak výjimečná, ale její krásné modré oči mě neskutečně zaujaly. Vždycky byly veselé s malou jiskřičkou uprostřed. Procházela kolem mě každý den přesně, když odbíjela pátá hodina.

Pokaždé, když ona dívka procházela kolem mě, mýjela se s velmi elegantním pánem ve fraku, s vycházkovou holí a cylindrem na hlavě. Chodili kolem sebe každý den. Dívka se vždy jen mile pousmála a pán zdvořile pokynul cylindrem. Její zlatavě zářivé vlasy a krásný úsměv měl neustále ve své mysli.

Opět odbíjela pátá hodina a dívčino klapání podpatků bylo slyšet až z podloubí. Naproti ní už kráčel pán s vycházkovou holí. Právě v té chvíli jsem se do toho zapletla já. Hleděli si hluboce do očí a při chvilce nepozornosti si o mě dívka zlomila podpatek. On ji duchapřítomně chytil do náruče. Hned poté, co se přesvědčil, že je v pořádku, jí nabídl své rámě a doprovodil ji až k domu. „Opravdu jste v pořádku?“ zeptal se starostlivým hlasem. „Ano, jsem,“ odvětila dívka.

Několik dní se beze slova mýjeli, aniž by si uvědomovali, že právě tato příhoda s podpatkem byla začátkem něčeho krásného.

Jednoho dne ji zaměstnavatelé vyslali na radnici, aby vyřídila opravu domovních dveří. Dívka se tedy vypravila na úřad. Vstoupila do kanceláře a zůstala překvapeně stát. U stolu totiž neseděl nikdo jiný, než její statečný zachránce. Nakonec se vzpamatovala a po vyřízení veškerých formalit se mladík osmělil a zeptal se dívky, zda by s ním nešla v sobotu na procházku. Dívka souhlasila.

Bohužel se toto doneslo zaměstnavatelům dívky a snažili se schůzce všemožně zabránit. Nelíbila se jim představa, že by se dívka stýkala s mladíkem z vyšší vrstvy. Dokonce ji zamkli v domě. Dívka se však nenechala uvěznit a na vytouženou schůzku se chtěla dostat za každou cenu. Počkala, až všichni usnou. Potichu si vzala své věci i klíče a utekla.

Na schůzku dorazila s velkým zpožděním a viděla mladíka, jak na ni čeká na domluveném místě, několik metrů ode mě v podloubí. Když si vyslechl její příběh, dívky se mu zželelo a nabídl jí místo ve svém domě. Dívka s úlevou souhlasila. Dlouho jsem byla svědkem toho, jak jejich láska kvetla i přes všechny útrapy.

Po několika letech kolem mě nechodili jenom títo dva zamilovaní lidé, ale i tři krásné děti.

Toto je jeden z mnoha příběhů, které bych mohla jako dlažební kostka vyprávět.

Kristina Blahutová, 9. A

Zapojili jsme se i do literární soutěže Dětský čin roku 2015. Ve třech kategoriích byly odbornou porotou nominovány práce našich žáků mezi pěti nejlepšími ze všech desítek prací z různých škol. Jednalo se o práce Anety Lefanové a Karolíny Našincové ze 7. A.

Tři štěňata

Každý rok koncem hlavních prázdnin chodíme s tatínkem do lesa na houby. Nejprve hledáme podle hráze, kde rostou duby a břízy.

Pomaloučku prohlédáváme celou hráz, ale nikde nic. „Musíme zajít hlouběji do lesa, tady už jsou houby vysbírané,“ usoudil tatínek po půlhodinovém hledání. Šli jsme polní cestičkou až k lesu. Po cestě mi tatka vysvětloval, jak se orientovat v lese. Kdybych šla sama, tak bych zabloudila.

V lese jsme si našli místo, kde rostlo několik hřibů. Měli jsme oba plný košík. „Pomaloučku musíme z lesa ven. Nemáme kam dávat houby,“ řekl tatka. Tak já ten košík odnesu domů a vrátím se,“ namítla jsem. Tatka souhlasil.

Odněsla jsem košík domů, a když jsem se vracela do lesa, šla jsem zkratkou. Nebyla jsem daleko od tatky, když jsem zaslechla kňučení. Podívala jsem se na místo, odkud výskot přicházel. Byla to tři malá, hubená a smutná štěňátka labradora, uvázaná ke

stromu. Obojek, který měli, se jim zaryl do kůže a škrtil je. Pohled na malá štěňátka byl srdcervoucí. Pomyslela jsem si: ten, kdo je sem uvázaný, byl zlý a nemilosrdný člověk, neměl by mít zvířata, když se k nim takhle chová.

Okamžitě jsem přivolala tatku, aby zavolal policisty. Já jsem zatím štěňatům uvolnila obojek a dala jsem jim čistou vodu, aby se napila. Začala mě olizovat a lísat se ke mně.

Dnes to jsou velcí dospělí psi. Vzali si je naši sousedé a vždy, když je potkám, tak se ke mně rozběhnou a mazlí se se mnou. Tak vzniklo přátelství mezi mnou a psem.

Žáci 4. A

Aneta Lefanová, 7. A

YouTube

Jednoho dne, přibližně koncem letních prázdnin, jsem jela na chatu. Cestou jsem přemýšlela nad tím, jaké mají ostatní lidé problémy a že bych jim chtěla pomoci. Forma videí bylo pro mě asi to jediné, jak by to šlo. Celou cestu mi tedy zabralo vymýšlení scénáře.

Když jsem přijela domů, o den později už se připravovalo mé imaginární studio. Lépe řečeno - část mého pokoje. Natočení něčeho takového není vůbec jednoduché, alespoň pro mě, jakožto pro začínajícího „Youtubera“. Celé mi to zabralo asi jednu hodinu kvůli různým přerázkám, anebo zapomínání scénáře.

No, ale netrvalo dlouho a finální zpracování bylo na světě. Mělo a má pomoci především dětem, které jsou obětí šikany. Cílem mého čtyřminutového výtvaru je hlavně dodat sebevědomí, návrh, jak se šikaně bránit, popřípadě se jí úplně vyhnout.

Zanedlouho vyšlo mé další video s názvem „Staň se nadějí“. Je to krátká scéna toho, že se nesmíme bát pomoci druhým.

Nyní mají obě videa dohromady 181 zhlédnutí a já doufám, že někomu pomohla, nebo třeba ještě pomohou.

Karolína Našincová, 7. A

Šikana

Mé jméno je Eliška. Jsem celkem normální holka. Normální holka, která má hnusnou vzpomínku. Tento příběh ale nebude o mně. Bude o mé kamarádce, jejíž příběh má s mým také dost společného.

Asi před rokem jsem v bývalé škole šla kolem záchodů. Vypadalo to jako normální den, ale nebyl. Ten den jsem se stala svědkem něčeho, co se mi vůbec nelíbilo. Za dveřmi toalety jsem zaslechla něco, co znělo nevinně. Přeci jen jsme pubertáči a nadáváme si pořád. Většinou to bereme jako legraci, ale když jsem se zaposlouchala do toho rozhovoru, už se mi to tak nevinně nezdálo. Chvilí jsem stála za dveřmi dívčích toalet a poslouchala to, co se odehrávalo na druhé straně.

Asi po třech minutách vyběhla ze dveří Natálie a byla celá ubrečená. Chvilí po ní vyšla i Veronika a Klára, holky, které jsem moc nemusela, a hlasitě se smály.

Ten den mi ještě nedošlo, co to mělo znamenat. Kdykoli jsem s Natálií zavedla řeč na toto téma, kamarádka měla slzy v očích a řekla, že se o tom se mnou nechce bavit.

Další dny se opakovalo něco podobného. Nejprve si z Natky holky utahovaly, jaké má oblečení, potom zase, jak se maluje. To se opakovalo téměř měsíc. Pak ale Natka přestávala chodit do školy, nebo měla pozdní příchody. To už mi nedalo a musela jsem to nějak řešit.

Jednou po škole jsem zašla za Natálkou domů a zeptala jsem se jí přímo, co se děje. Ona se rozbrečela a řekla mi úplně všechno. Říkala, že se jí ráno dělá zle, že jí holky sprostě nadávají a že jí pišou i hnusné zprávy, které ani nebudu citovat. „Neboj, já něco vymyslím,“ řekla jsem jí a odešla jsem.

Další den jsem chodila všude s Natkou, a když přišly holky a začaly jí nadávat, okamžitě jsem jim to vrátila. Následující dny se to naučila i Natálie a holky jí daly pokoj.

Bohužel ale jejich další obětí jsem byla já. Mně ale nikdo nepomohl. O to hůř jsem se cítila. Jak se říká: pro dobrotu - na zebrotu. U mě to platilo dvojnásob.

Eliška Michalová, 9. A

Co je vůbec dobrý skutek?

Každý z nás alespoň jedinkrát za svůj život udělal něco označitelného za dobrý skutek. Člověk, jak je známo, je schopný páchat zlo stejně jako dobro, které se každý den projevuje ve skutcích, v našem konání.

Nejde popsát slovy přesně, co to je. Někdy hranice mezi dobrem a zlem není zřejmá, je téměř neviditelná a v přetvářkách se bezhlavě honíme za svými sny a cíli bez jakéhokoli dobrého skutku, jenž je jediným koncem i začátkem.

Nicholas Winton

Síla srdce. Co je to dobrý skutek? Někdy je to risk. Někdy snad morální povinnost. Něčí životní cíl. Jedna věta nebo jedno slovo. Jednou nám něco napoví srdce, jindy zase rozum. Ale nejdůležitější je vidět svět kolem sebe a hledat, kde je dobrého skutku potřeba, kde někdo naší pomoc čeká a čí osud můžeme změnit k lepšímu.

Tohle Nicholas Winton uměl. Tohle všechno. Mám pocit, že o jeho činech nemůže být řečeno vše. A kdyby náhodou bylo, mělo by se to pořád znovu opakovat, aby to slyšeli pořád další lidé, kteří si třeba v tu chvíli uvědomí, že nechtějí být k problémům kolem sebe lhostejní. Jeho příběh mě zaujal a donutil mě uvažovat nad dnešní dobou. Neznám nikoho tak statečného, jako je on. Není moc lidí, kteří by pomáhali druhým. Není moc lidí, kteří by pomáhali obyčejným lidem. Pomoc starším lidem je přeci samozřejmost a myslím, že i povinnost každého zdravého pubertálního dítěte. Byl to muž, který se nebál. Který věděl přesně, co dělá. I přes všechna rizika podnikl něco neuvěřitelného.

Riskoval toho mnoho pro záchranu tolika dětí. Jeho příběh mě opravdu fascinoval. U jeho příběhu si člověk uvědomí, jak se důležité mít srdce. Mnoho lidí si všechno tohle uvědomí, ale na to už je příliš pozdě. Jediné, co mohu říci na závěr, je: děkuji za všechno, pane Wintone.

Veronika Lišková, 9. A

Injekční stříkačka

Jednou jsem šel s kamarády ze třídy ven. Chvilku jsme nevěděli, co dělat. Na chvíli jsme si sedli a koukám, ne zemi je injekční stříkačka. A kousek dál náplň do ní.

Napadlo nás hned volat policii, jak nás to vždy učili. Kde? Nevíme ulici, tak máme jít k pouliční lampě, že je tam číslo. Tak jsme k ní šli a zavolali policii. Ta nám řekla, že tu injekční stříkačku máme odnést k hasičům, i když jsme byli mezi stanicí hasičů a policiie.

Tak nás napadlo, že nedaleko je Vietnamec, tak jsme koupili pytlíky. Šli jsme pro stříkačku, vzali ji a šli k hasičům. Když jsme přišli, tak se pán na vrátnici divil, že to policisté nepřijeli vyzvednout. Pochválil nás a pak sám zavolal na policii, ta pro ni přijela.

Asi týden poté šla mamka k policii a řekla jim, že ten policista měl udělat svoji práci, ale neudělal. Potrestali toho policistu, ale nevím jak.

Měli jsme radost, že jsme udělali dobrý skutek.

Alex Brož, 7. A

Žáci 9. A

Infarkt

Můj příběh začíná v svých devíti letech. Zrovna byly prázdniny a já jsem chodil k babičce na snídani.

Když jsem přišel k babičce, nikde jsem babičku neviděl, takže jsem vykřikl: „Babi?“ a díkybohu se babička ozvala, ale nezněla normálně. Její hlas zněl, jako by jí něco bylo. Šel jsem za ní do druhého patra a tam vidím babičku, jak lapá po dechu a ptám se jí: „Jsi v pohodě, babi?“ Babička odpoví: „Jo, jsem,“ ale já věděl, že s ní něco je. Proto jsem dal babičce matku k uchu. Vypadalo to, že babička má infarkt.

Babička to sice popírala, ale já jsem okamžitě volal záchranku. Záchranka byla u babičky za dvacet minut a já jsem babičce mezitím sbalil nějaké věci do nemocnice. V nemocnici jsme se dozvěděli, že babička měla vážný infarkt.

Po pár dnech v nemocnici se babička cítila už mnohem lépe a doktor nám řekl, že pokud by babičku záchranka neodvezla, mohla umřít.

Když jsme se s babičkou vrátili z nemocnice, babička mi moc poděkovala a šla domů. Od té doby je už zdravá a žádný problém nemá.

Martin Brožka, 9. A

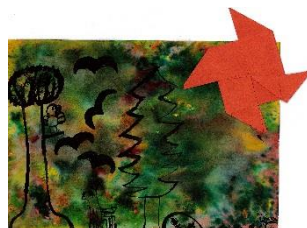
Magdalena Barde, 4. A

Dominika Janáková, 4. A

Tomáš Hrubý, 4. A

Babara Ježková, 4. A

Jakub Kubů, 4. A

Adéla Matoušková, 4. A

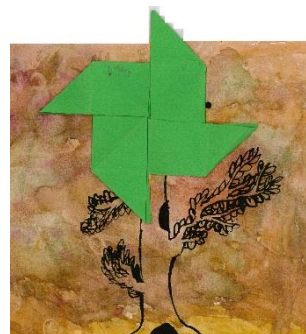
Podzim

Tereza Kadlecová, 4. A

Andrea Kadlecová, 4. A

Andrea Mačí, 4. A

Kryštof Novotný, 4. A

Jakub Justin, 4. A

David Vořel, 4. A

Vratíček

V září 2014 se ze dne na den změnil život celé naší rodině. Šlo o Vratíčka, tak jsme mu říkali, protože to byl náš nevládní dědeček, tatínek, tchán... Ale na tom nezáleží, jestli vlastní, nebo nevládní, hlavně, že jsme ho měli rádi a on měl rád nás. Jde o to, že ve svých jednašedesáti letech dostal svůj první epileptický záchvat.

Ze začátku nikdo nevěděl, co se děje, jestli je to mrtvice, infarkt, nebo něco jiného. Až po měsíci jsme zjistili, že se nejedná o žádnou jednorázovou příhodu, ale o nejhorší stupeň nádoru na mozku, o glioblastom.

Celé roky nic netušíš. Pak se ti najednou svět obrátí naruby a ty víš, že člověk, který tě miloval a vše tě naučil, do pěti měsíců zemře. Nejtěžší to bylo pro moji babičku a tetu, které se o něj celou tu dobu staraly a daly mu veškerý svůj čas.

Průběh nemoci byl těžký. Ze začátku se mu změnila osobnost a jakoby vyšla najevo jeho stinná stránka, což bylo u něho neobvyklé, zvláště proto, že to byl asi nejhodnější člověk, jakého jsem kdy poznala. V životě na mě nezvýšil hlas a všem se vším pomohl.

Po operaci se jeho osobnost vrátila zpět, ale měl diagnózu „vlčí hlad“. Chtěl neustále jíst a dokonce i zapomínal, že něco jedl, a tvrdil třeba, že ještě nedostal oběd. To by nebyl zas takový problém, protože babička vařila ráda, ale stal se diabetikem a cukr mu způsoboval otok mozku. Babička, vyhlášená kuchařka, neměla už žádné nápady, co by uvařila, protože opravdu dělala až čtyři jídla denně.

Ke konci to bylo velice těžké a nejvíc nás trápilo, že bydlíme v Českých Budějovicích a oni v Kroměříži. Měli jsme výčitky, a tak jsme babičku a tetu podporovali alespoň psychicky, na dálku, a vždy jsme přivezli alespoň nutridrinky nebo sladkosti pro diabetiky.

Devadesát kilo není málo a tolik kilo musela moje babička, s výškou sto padesát pět, posazovat ke stolu, vést na záchod, na ozařování, k doktorům, a to neustále dokola. I psychicky to musela mít těžké, zvláště když se jí moc pomoci nedostávalo.

Vratíček byl poslední měsíce pomatený a všichni z toho byli nešťastní, jenom já jsem celou dobu říkala: „Bude huř, teď na to nemyslete a užijte si, že si můžete ještě vůbec trochu popovídat.“ Celý rok jsem myslela na knihu Hvězdy nám nepřály.

V květnu dostal u snídaně epileptický záchvat a o hranu kuchyňské linky se praštil do hlavy, přímo do jizvy po operaci. Celá kuchyň byla od krve. Z nemocnice ho ale pustili po hodině domů. Přístup doktorů je neodpuštělný. Považovali ho za zbytečný případ, který by zabíral lůžko, když stejně vědí, že zemře. Posadili ho v zakrváceném pyžamu na chodbu. Neměl plenu, boty, nic a nechali ho tam. Babička s tetou ho tam našli promrzlého a táhly ho samy domů, protože nikomu v nemocnici nestál za to, aby mu volali záchranku.

Když se to dozvěděla babiččina snacha, okamžitě zařídila pokoj v psychiatrické léčebně, kde měla kamarádku, mimochodem babiččinu sousedku, která se o něj postarala. Byli jsme moc vděční, protože na sklonku svého života už dědeček nemluvil, nejedl a několikrát denně měl záchvaty.

Dne 6. 7. 2015 náš milovaný Vratíček zemřel. Doktorů mu dávali naději pěti měsíců života, on se dožil deseti, a to vše díky čtyřiařiceti hodinové péči babičky a tety Aňulky. Všechny nás to sebralo. Čekali jsme to, ale na to se připravit nedá. Největší otázka byla: „Proč? Proč on?“

Celé léto jsem trávila v Kroměříži a snažila jsem se babičku odreagovat, ale nebylo to tak snadné, zvláště když za pár dní zemřel babičce i její otec. Dosud se potýká

s problémem dědictví, protože neměli s dědečkem společné děti, každý měl ze svého manželství tři. Takže tato kapitola je stále otevřená.

Jarmila Kytlicová, 8. A

Nehoda

Bylo léto, krásný slunečný den. Babička a děda mě vzali na výlet. Byli jsme na zámku, nádherně jsme se prošli. Po chvilce strávené venku jsme šli na oběd. Po obědě jsme se rozhodli, že pojedeme domů. A tak jsme vyrazili.

Už jsme byli skoro doma, ale najednou se to stalo. Přímo před námi se srazilo v zatáčce auto s motorkou, kterou řídil náš známý. Ležel na zemi, ani se nehýbal.

Vyběhli jsme z auta zděšení. Mluvili jsme na něj a on konečně zareagoval. Ptali jsme se ho: „Bolí tě něco?“ odpověděl nám, že ho bolí ruce a nohy. Ale vypadalo to, že je na tom špatně. Babička mu řekla: „Dám ti pod hlavu naše mikiny, aby se ti lépe leželo.“

Děda mezitím neváhal a ihned zavolal záchrannou službu. Čekali jsme u něho a do chvíle dorazila záchranka. Záchranáři vyběhli ze sanitky, vzali ho do auta a odjeli do nemocnice.

Babička a děda potom řešili něco s policií, ale po dlouhém čekání jsme konečně vyrazili domů. Byli jsme šťastní, že všechno nakonec dobře dopadlo.

Nikola Blahová, 9. A

Adéla Vavříková, 6. C

Strom

Když se nad tím zamyslím, snad nikdo nemůže říct, že nikdy nikomu nepomohl. Proč? No, snad každý pustil v autobusu sednout si starší osobu, nebo pomohl mamince s nákupem. Vždyť pomoc nemusí být vždy ohromná, hlavně, že druhým uděláme radost, ať už je to byt jen malý skutek.

Vlastně příležitost někomu pomoci přijde náhodou, a tak i já jsem se dostala ke svému dobrému skutku.

Když mi byly asi čtyři roky, byla jsem se svou kamarádkou Anetou venku, a jelikož jsme byly obě malé a poblázněné, často jsme se bavily tím, že jsme lezly na stromy.

Ale jednoho dne Anet vylezla na úplně suchý strom a větev se pod ní podlomila. Najednou spadla a při pádu si o jinou větev rozřízla ruku a odřela břicho. Z té ruky jí teklo opravdu hodně krve, ale nejhorší na tom bylo, že Anet se dělá z krve špatně. Takže ztuhla a začala brečet.

Sundala jsem si tričko, přiložila ho na její ruku a začala jsem ji uklidňovat. Pak už jsem jí jen odvedla domů, aby o ni bylo postaráno.

Nemyslím si, že bych jí tím zachránila život, ale rozhodně když si na to vždycky spolu vzpomene, Anet mi poděkuje a řekne: „No, nevím, jestli bych to bez tebe zvládla.“

Docela mě překvapuje, že i když jsem byla takhle malá, napadlo mě obvázat jí ruku. Ale byla to pomoc a já pomohu ráda.

Tereza Sázellová, 9. A

Denis Kavale, 7. B

Sabina Kabourková, 7. B

Matěj Vazač, 7. B

Zuzana Vávrová, 7. B

Tereza Pýchová, 7. B

Bílé paní a rytíři

Martin Mráz, 7. B

Mikuláš Paleček, 4. A

Františka Nečilová, 4. A

Matěj Turek, 4. A

Projekt Nejkrásnější popelnice

Dominika Karafízievová a Lucie Rybianská z 8. A, Nikola Blahová, Daniel Hanzlík, Tereza Sázelová a Michaela Říhová z 9. A, Ondřej Anýž a Marek Boháč z 9. B

Tereza Kadlecová, 4. A

Ondřej Čapek, 4. A

Žáci 4. A

Evelína Hyková, 8. A

Vojtěch Kolář, 7. C

Pavel Gebelt, 4. A

Sousedka

Když se všeobecně zamyslím nad pomoci, tak si uvědomuji, že pomoc má více významů. Může to být jen maličkost, pomůžu kamarádovi s úkolem, nebo mamce s úklidem. Ale ta velká pomoc se mezi lidmi moc nevidí. Jsou ale výjimky. Nedávno jsem slyšel, že neznámý muž zachránil tonoucí dívku, která se topila v rybníku. Tento čin mi přijde jako pomoc, tento čin bych ocenil, ale že se někdo chvástá a s ničím nepomohl, to mi přijde jako zbabělost. Neříkám, nikdy jsem neudělal čin, který by se rovnal lidem, kteří denně zachraňují životy a nepřemýšlejí nad tím, jestli konají správně. Lékaře, policisty a hasiče ze srdce obdivuji. Přesto si myslím, že alespoň malinko jsem pomohl.

Minulý rok v říjnu jsme se rozhodli, že s mamčinou kamarádkou Magdou uděláme výlet na Dívčí Kámen, protože mladšího brášku hlídala babička. Neváhali jsme a ihned jsme vyrazili. Ten den nebylo příliš hezké počasí a byla mlha, už při příjezdu nám všem nebylo příliš do zpěvu. Nevím, čím to bylo, ale bylo to velmi zvláštní, věděli jsme, že ten den se něco stane.

Když jsme vystupovali a auta, všimli jsme si, že nám na autě chybí státní poznávací značka. Už jsme s tím nemohli nic dělat, ale byli jsme docela naštvaní, přesto jsme si procházku užili. Při zpáteční cestě nás zastavili policisté a kvůli tomu, že nám chyběla SPZ, jsme dostali pokutu. Nikdy nezapomenu, jak mamka řekla, že to není vše, co se dnes stane, a jak se poté ukázalo, měla pravdu.

Dojeli jsme domů a mamka dovezla Magdu až před dům. Najednou jsme viděli, jak po chodníku běhá sousedův pes Jonatán. Nebylo moc vidět, a tak jsme se rozhodli, že se za Jonatánem půjdeme podívat. Když jsme k němu přišli, tak na zemi ležela paní Drobílková, která naříkala, že se jí zatmělo před očima a upadla. Nemohla vstát, tak jsme zavolali záchranku. Když přijela, ihned paní Drobílkovou naložili. Jediné, co stihla, bylo to, že nám dala Jonatána a klíčky od bytu.

Po příchodu domů jsme zazvonili na sousedky a ptali jsme se, jestli nemají kontakt na rodinu paní Drobílkové. Naštěstí paní Harazemová měla kontakt na dceru. Hned jsme jí tedy volali a ta si pro Jonatána přišla. Za dva dny jsme se dozvěděli, že si paní Drobílková zlomila kyčel, ale jinak že je v pořádku. Strašně se nám ulevilo.

Čas plynul a uběhli dva měsíce, byla neděle a my jsme potkali paní Drobílkovou, jak jde s Jonatánem kolem domu. Věděli jsme, že není ještě zdravá, a proto jsme se jí nabídli, že jí s Jonatánem budeme pomáhat. Uběhlo půl roku a my jsme s Jonatánem chodili každý den ven, chodili jsme jí na nákupy a sem tam jí mamka pohlídala. Za těch šest měsíců jsme zjistili, že její rodina se o ni nestará a jenom z ní tahá peníze. Paní Drobílková nám to dokonce sama přiznala. Bylo nám jí líto, a tak jsme jí pomáhali, jak jsme mohli.

V červnu, když jsem dostal vysvědčení, tak nám paní Drobílková řekla, že nám strašně děkuje, ale že je zdravá a už se o sebe postará sama. Jsme spolu stále v kontaktu, občas pomůžeme s nákupem, ale je samostatná a já jsem rád, že vše dobře dopadlo.

Po tomto zážitku jsem pochopil, že jakákoliv pomoc se jako pomoc počítá. Já pomohl, nezachránil jsem život, ale myslím si, že se můj čin počítá, a proto si přeji, aby si lidé na světě pomáhali, nehádali se, měli se rádi a nepřehlíželi maličkosti. Protože když pomůžete, tak vás to dělá šťastným.

Martin Matoušek, 9. A

Nebezpečné hraní

Můj příběh se odehrál, když jsme si jako malé děti hrály u babičky.

Jednoho zimního dne jsme se já, můj bratr Filip a náš příbuzný Táda sešli u naší babičky a hráli jsme si na zahradě. Celé odpoledne si naši rodiče povídali v domě a my jsme měli dost času dělat klukoviny.

Babička má na zahradě jezírko a okolo něj jsou kameny, kamínky a rostlinky. Přes něj vede můstek. Nás jako malé děti velice lákalo hrát si u něj i přes to, že jsme to měli zakázané. Nabrali jsme si větší kamínky, aby žbluňkaly. Sedli jsme si na můstek a házeli je do vody.

Když nám kamínky došly, chtěli jsme si dojít pro další. Jakmile jsem vstala, tak se bratr, kterému byly v té době asi čtyři roky, převálil a spadl do jezírka. Začala jsem křičet a brečet a řekla jsem Tádovi, ať dojde pro pomoc. Držela jsem ho za ruce nad vodou, aby se neutopil. Ale nemohla jsem ho vytáhnout. Za pár minut přiběhla maminka s rodinou, vytáhli ho a šli ho umýt.

Od té doby jsme k jezírku ani nevkročili. Stačí jen si na to vzpomenout.

Lucie Jirková, 9. A

Noční hra

Asi tři roky zpátky jsem jel, jako každý rok, na tábor na Kadov. Každý den jsme hráli hry a moc se mi to líbilo.

Jednou, když jsme si šli už lehnout, nás v noci vzbudili instruktoři a řekli: „Dnes vás čeká noční hra.“

Byl jsem docela překvapený, vyděšený a hlavně unavený, protože to bylo někdy okolo půlnoci. Ale nebyl jsem sám, kdo se bál, řekl bych, že se bál asi každý. Na noční hru šly děti, kterým bylo více než deset let, ostatní spali.

Samotou noční hru si už nepamatuji, ale jedno nezapomenu. Nejdříve jsme byli rozděleni do skupin, potom jsme mohli vyrazit. Když jsme dorazili ke konci, tedy k malému rybníku, čekala tam už Hanka a říkala nám, kdy můžeme pokračovat. Už nevím proč, ale potom, co jsme už všichni přišli zpátky, se Hanka šla podívat na jedno místo, což ale neměla dělat. Zakopla a hlavou spadla na kámen.

Rychle jsme jí šli pomoci. Nejdříve jsme se jí zeptali, co jí je, neodpovídala. Mluvili jsme s ní a třáslí jsme s ní. Nakonec nabrala vědomí a my jsme si v tu chvíli otřeli pot z čela a odvedli ji do tábora. Vedoucí nám poděkovala.

Měli jsme dobrý pocit z toho, že jsme někomu pomohli.

David Viktora, 7. A

Edita Pohlodková, 6. C

Překvapení

Píše se rok 2010. Chci vám vyprávět příběh, který se stal, když mi bylo přibližně sedm let. Bylo léto a s rodinou jsme se rozhodli jet na chatu. Na chatě jsme strávili příjemný týden, na jehož konci nás čekalo překvapení.

Šla jsem se projít do lesů, protože jsem nevěděla, co poslední den podniknout. Jak se tak blížím k lesu, co nevidím - malou chlupatou černou kouli. Přiblížila jsem se k ní a zjistila jsem, že to je štěňátko. Tak se rozhlížím na všechny strany a nikde nikdo. Opatrně jsem se k němu přiblížila a pomazlila se s ním. Potom jsem s nadšením odešla s chlupatou kuličkou v náruči směrem k chatě. Rodiče byli překvapení, tak jsme šli všichni společně obcházet chaty, abychom našli jeho majitele. Bohužel jsme je nenašli. Tak podle mého tajného přání pejsek přespal v huňatém babiččině svetr.

Když jsme se vrátili zpět domů, přemýšleli jsme, co s tím pejskem bude dál. Protože byl víkend, museli jsme počkat s obvoláním úřadů do pondělí. Hned ráno jsme volali na obecní úřad ve Frymburku, jestli někdo náhodou nenahlásil ztrátu psa. Majitelé pejska našťastí na sebe nechali kontakt. A my jsme s nimi mohli sjednat na příští den schůzku. Majitelé pejska měli vážně nepopsatelnou radost. Ani nevěřili, že se ještě se svým mazlíčkem někdy setkají. Když odjížděli, bylo mi toho dne líto, ale jejich slzy štěstí vidím dodnes.

Johana Veisová, 7. A

Adam Bernard, 6. A

Štěpán Turek, 6. A

Michael Kaňka, 6. A

Markéta Hauerová, 6. B

Kristýna Soušková, 2. B

Michal Šimera, 6. B

Zapojili jsme se také do literární i výtvarné soutěže Č. Budějovice krok za krokem.

Milé Budějovice,

přeji Vám, abyste byly pořád krásné jako teď a aby Vás nikdo nezničil. Ale přála bych si, aby tu bylo více stromů a aby na Náměstí Přemysla Otakara druhého nejezdila auta, protože Budějovice jsou známé našim náměstím a měli bychom si ho vážit. Máme tu krásnou radnici a okolo krásné domy. Přála bych si, aby se Černá věž opravila a stála dalších padesát let. Mohly by se také opravit nějaké památky, co tu máme. Do radnice by se mohla dát krabice, a kdo by prošel kolem, mohl by tam hodit nějaké peníze na opravu památek.

Anna Klimešová, 4. A

Milé Budějovice

Přeji Vám, abyste byly více opřírodněny a tím zlepšily kvalitu vzduchu. Aby jezdila elektrická auta a nebyl tolik provoz. Ale nic jiného nechci měnit, líbíte se mi, jak jste.

Nela Hofbauerová, 4. A

Budějovice za 50 let

Procházím se po Budějovicích. Když si vzpomenu, jak jsem se v devíti letech dívala na Budějovice, byly jiné, hodně jiné. Za tu dobu tu přibýly stromy, ale i domy. Jsou tu nové přístroje a lidé mají dobré nápady. Moje maminka ještě žije díky vychytaným přístrojům. Je tady prostě skoro všechno jiné. Černá věž je ale pořád stejně hezká. Včera Budějovice slavily 800 let.

Andrea Mačí, 4. A

Milé Budějovice

Přeji Vám, aby se zachovalo historické centrum. Moc se mi líbí budějovické náměstí s radnicí a Černou věží. Nelíbí se mi, že se v historickém centru staví moderní domy. Přeji Vám, aby se nebouraly staré domy, ale renovovaly. Také zakázat vjezd do centra města. Je ho škoda ničit, poškozovat. Je to hezké centrum s krásnou strukturou. Moc se mi líbí.

Pavel Gebelt, 4. A

Antonín Wertheim, 6. C Filip Sýkora, 6. C Veronika Silovská. 6. C Mikuláš Paleček, 4. A

Samson

Asi všichni znáte pověst o Samsonovi, který měl neuvěřitelnou sílu díky svým dlouhým vlasům. Tak o té pověsti budu vyprávět.

Stalo se to takto... Jednou se šel Samson projít a uslyšel hrozný křik, který přicházel od lesa. Samson se tam šel ihned podívat, co se stalo. Když doběhl k tomu křiku, uviděl České Budějovice v plamenech. Samson nezaváhal a běžel jim hned na pomoc. Samson ale nevěděl, jak ten oheň uhasit, ale pak ho napadlo, že kousek od Českých Budějovic je hráz, kterou by svou ohromnou silou mohl prorazit, a voda by uhasila požár. Tak to tedy šel udělat. Když hráz proboural, voda se řítla rovnou na České Budějovice a uhasila oheň.

Samson se tedy proslavil tím, že zachránil České Budějovice před zkázou. Doted můžeme Samsona vidět na českobudějovickém náměstí, kde je jeho socha na kašně.

Johanka Váňová, 7. A

Tulák a Vašek

V pradávných časech, kdy ještě žili rybáři, víly a další pohádkové bytosti, žil, byl v jedné vesničce malý chlapec jménem Vašek.

Vašek bydlel s maminkou, která měla Hostinec na rohu ulice, do kterého lidé moc nechodili, jenom poutníci, co přišli z dalekých cest. Lidé si říkali, že hostinec je zakletý a ta ženská, co tam pracuje, je čarodějnice.

A ještě bych zapoměla na jejího syna Vaška, který chodil v roztrhaném oblečení, neumytý a nepříliš voňavý, protože jeho maminka neměla dost peněz na to, aby mu koupila nějaké oblečení.

Jednoho dne musel Vašek pomáhat mamince, protože měla hodně práce a najednou do jejich hostince přišel tulák. Vašek se ho zeptal, co si dá k jídlu a pití. Neřekl nic, Vašek čekal, nic a najednou se ozval jeho tichý hlásek. „Za pár dní, možná týdnů, se tu objeví vojsko a ty, chlapče, budeš zachránce města Českých Budějovic.“ Domluvil a odešel pryč.

Uplynulo pět týdnů a všechno bylo takové, jako před tím, a tak si Vašek řekl: „Ten tulák byl lhář! Takovým já už nikdy neuvěřím.“

Asi za tři dni přijeli na koních vojáci, kteří zapalovali domy a zabíjeli lidi. Nakonec se jim postavil Vašek. Každý by si myslel, že takového malého chlapce zabijí hned. Ale on byl svým otcem obdarován kouzelnou mocí, díky které má sílu.

Vaškovi při boji s vojáky začalo pomalu docházet, že ten tulák byl jeho otec. Vašek všechno pobil a osvobodil České Budějovice.

Natálie Černochová, 7. B

Tereza Suchá, 6. A

Pavel Gebelt, 4. A

Štěpán Turek, 6. A

Báseň plná nesmyslů

(pokračování v básni z Knihy třesků a plesků od Edwarda Leara v překladu Antonína Přídala)

Byl jednou jeden vůl,
který tloukl do země kůl,
ač neměl důvod
a neznal svůj původ.

Byla jednou jedna kráva,
kterou nenáviděla tráva.
Neměla krávu ráda, protože
kráva byla svatého Řehoře.

Byl jednou jeden drak,
co pořád říkal cvak,
tak mu začali říkat cvak
a žába řekla kvak.

Byla jednou jedna ryba,
která byla zřejmě chyba.
Bůh tu chybu potrestal,
o jednu žabu míň udělal.

Byla jedna vzácná kytka,
pak zjistili, že je to levná cetka.
Kytku z domu vyhnali,
k fotosyntéze ji dohnali.

Byla jednou jedna bota,
přec to byl kluk, říkali mu Ota.
Botě jazyk jenom plandal,
ve vzduchu si jenom plaval.

Byl jednou jeden muž,
otupil si nůž.
Jeho ostří sahalo
do vesmíru velkého.

Byla jedna vidlička,
byla nože služka.
Napíchla mu maso.
Nůž řekl: „Hej, krásko.“

Lžice na ni žárčila,
vidlička se chlubila.
„Hej, vidličko, nech mi ho!“
Vidlička řekla: „Bodnu ho.“

Nůž zbaběle utek,
protože byl třináctý pátek.
Důvody jsou zřejmé,
vidlička na lžici: „Zmetek.“

Lžice s vidličkou se lekli
a muži s nimi potom seklí.
A nůž schovaný za dveřmi
lehnul otupenou nemocí.

Byl jednou jeden pán,
který měl plán.
K tomu měl velký nosál,
proto ho dali na sál.

Na sál ho nedali,
byl totiž moc pomalý.
Dali ho na lavičku,
dostal potom myčku.

Byl jeden chlap,
byl to velkej srab.
Jednou na výletě:
„Hele, to je krab!
Rychle pryč, sežere tě.“

„Nekaž mi výlety,
vždyť to jsou úlety.
Jestli se lekneš,
tak na to zemřeš.“

Cože? To ne!
Utíkal ten srab ode mě.
„Uf, už je pryč.
Jdu na chvíli ven,
přesvědčit se, že to není sen.“

A co to? Ten srab
venku, ho chytil krab.
„Pomoc!“ křičel a výskal.
A od té doby jsem klid získal.

Jednoho dne ke mně promluvil duch:
„Ty jsi ještě větší srab. Utekl jsi předtím
A mě zabil krab.“

Byla jedna bába.
„Tohle je tvá strava?
Bábo, ty máš nadváhu,
budeš držet dietu.“

Druhý den – co to?
Bába mi ukradla rodinné foto.
Ztrácet čas s Tebou nebudu,
odjedu rovnou do města Šendubu.

Bába před odjezdem otravovala:
„Nech mě bejt,“
ale nepovolila.
„Tady máš nezdravej sejr.“

„Tady máš rýč
a vykopej mi hrob.“
A na to bába:
„To není sobec, ale sob.“

Byl jeden voják,
Ten chlastal koňak.
Když se pak ožral,
druhého dne se nedočkal.

Znám jednoho moudrého muže,
kterému to pod nohama dost klouže.
Když se pak vymlátil,
zuby si vyvrátil.

Byl jednou jeden Vietnamec
a řekl na konec:
„Kdybych já měl dva tisíce,
změnil bych je na čtyři tisíce.“

To však nejde bez půjček.
Na Cetelem nemáme, na Air bang už
vůbec ne,
ti chlápci v těch reklamách,
ty vám toho nakecaj.
„Převed'te si půjčku k nám,
já vás za to oškubám.“

Byla jednou jedna kočka,
která vypadala jako pračka.
Její jméno bylo Micka,
kolem ní samá pecka.

Byla jednou jedna myška,
jejím domovem byla myčka.
Jedla jen samý sýry,
který byly shnilý.

V oblíbě měla naběračku,
protože v ní měla omáčku.
Byla to její oblíbená koupel,
z toho se jí v těle objevil boubel.

Byl jednou jeden kámen
a když spadnul, byl s ním ámen.
Pak ho našla liška
a byla z ní šiška.

Když jsem našel šišku,
měl za ženu myšku.
A byla jiná liška,
na kterou spadla šiška,
tak se rozhněvala,
až tu šišku zašlapala.

Byl jeden chlapík
a ten měl velký pupík.
Každý se mu posmívá,
že je velký řimbaba.

Byl jednou jeden kovboj,
Říkali mu Volt.
Ten říkal si jen o boj,
hned vytasil kolt.

Byl kluk, co se pořád smál
a jak se pořád smál,
tak pusu si vytahal
a pysk už mu jenom vál.

Byl jednou jeden dědoušek
a měl zelený klobouček,
na kterém se vozila
spousta malých koček.

Já a mimozemšťan

Jednou jsem byl večer sám doma. Táta se zdržel v práci. Seděl jsem v obývacím pokoji a sledoval nějaký film v televizi. Po nějaké době na mě začala dopadat únava, a tak jsem si šel lehnout. Venku se rozpršelo.

Už jsem usínal, když v tom se za oknem zablesklo a hned potom vletěl dovnitř meteorit. Zůstal zaražený v protější zdi. Měl zhruba jeden metr v průměru, kulatý a rudě zářil. Vstal jsem z postele a šel jsem se podívat zblízka. Najednou se meteorit rozevřel a vylezl z něj podivný tvor. Byl asi 50 cm vysoký, měl 4 končetiny jako člověk, ale na každé měl pouze tři dlouhé hubené prsty. Tělo mělo zelenou barvy a na protáhlé úzké hlavě na mě zíraly dvě široké oči.

Promluvil a řekl: „Ahoj, jsem Hugo z planety Venuše. Omlouvám se ti, že jsem ti rozbil okno. Moje loď letí na poloviční výkon. Pomohl bys mi ji opravit?“ Chvilku jsem přemýšlel a pak jsem odvětil: „Pokud mi pomůžeš opravit to okno, tak jo.“ Hugo souhlasil a hned jsme se dali do práce. Ze začátku nám to nešlo, ale nakonec se všechno zvládlo.

Žáci 9. A

Hugo mi nabídl, že mě vezme na jeho rodnou planetu. Minutu jsem váhal a pak jsem mu řekl, že ano. Venuše se zdála z vesmíru malá, ale když jsme na ni doletěli, byla stejně velká jako Země. Na rozdíl od ní tady nerostly žádné rostliny a obyvatelé žili ve velkých kráterech. Líbilo se mi tam, ale chtěl jsem domů, a tak mě Hugo odvezl zpátky. Pak jsme se rozloučili. Mimozemšťan mi dal dárek, byl to kámen z Venuše. Pak odletěl.

Vrátil jsem se domů ještě před tím, než přišel táta, a tak nic nepoznal. Nic jsem mu neřekl, protože by mi to neuvěřil. Na Huga často vzpomínám.

René Místecký, 6. C

Já a mimozemšťan

Byla krásná noc a já jsem se probudila, protože se mi zdál ošklivý sen. Ležela jsem v posteli a dívala se z okna. V tu chvíli jsem zahlédla za oknem maličké osvětlené těleso, které se blížilo k mému pokojíčku.

Vstala jsem a utíkala k oknu podívat se, co se to tam venku děje. Na naší zahradě před mými okny stál osvětlený létající talíř, který vypadal jako obydlí nějakého zeleného mimozemšťana, kterého jsem znala z knih a televizních pořadů.

V tu chvíli jsem se vydala vstříc novým dobrodružstvím. Zakřičela jsem: „Je tam někdo?“ Najednou se otevřely dveře a z talíře se na mě díval maličký zelený človíček, přesně takový, jakého jsem znala z televize a knihy.

Překvapeně jsem se zeptala: „Kdo jsi?“ Bylo mi odpovězeno: „Maličký mimozemšťan Yo, přiletěl jsem na vaši planetu podívat se, jak zde žijete. Musím přinést informace do mé země, planety Yoyo.“

Začali jsme si spolu povídat a hrát si. Snažila jsem se mu vysvětlit, jaké jsou naše zvyky a jak u nás žijeme. Yo mi také říkal hodně o své zemi.

Noc se pomalu blížila ke svému konci a Yo už musel odletět zpět do své země. Rozloučili jsme se a já se vrátila do postele, aby nikdo nic nepoznal.

Adéla Vavříková, 6. C

Těšíme se na Vánoce.

Betlémy – žáci 4. A

Žáci 4. A

Kamila Punáková, 7. C

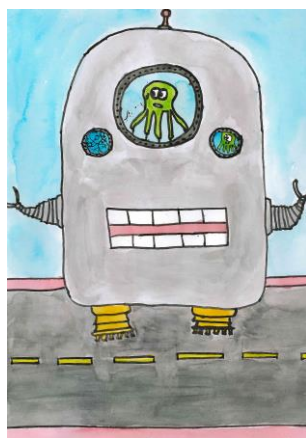
Mária Bendiková, 6. C

Tereza Váchová, 9. B

Kristýna Somolová, 9. B

Matyáš Perek, 9. B

Já a mimozemšťan

Roku 2053 žil byl jeden chlapec, který měl strašně rád jeden fotbalový klub. Chodil na všechny jejich zápasy, prostě dá se říct, že miloval fotbal. Jednoho dne se chlapec jménem Gustav šel podívat do kabinek svého oblíbeného fotbalového týmu, který hrál zápas na mistrovství světa.

Mistrovství světa se konalo ve Španělsku. „FC Madricelona vs Plutovci FC,“ zvolal sportovní komentátor. Komentátor zvolal: „Dnes nás přišlo podpořit 123 872 diváků, děkujeme vám za podporu týmů.“

Chlapeček Gustav se šel o přestávce tajně podívat do kabinky svého fotbalového týmu. A když vešel dovnitř, vyděsil se. Fotbalisté byli totiž mimozemšťani. Mimozemšťan povídá: „Copak tady děláš, chlapečku?!“ „Nic,“ odpověděl Gustav. Gustav se zeptal: „Jak to, že jste mimozemšťané?“ Mimozemšťan odpověděl: „Mejkap dělá zázraky, chlapečku.“ Gustav vyvalil oči a mimozemšťan pokračoval ve vyprávění.

„My jsme z planety Pluto, nikde ve vesmíru nás nechtěli zaregistrovat na fotbal, proto jsme přiletěli na planetu Zemi jako tým FC Plutovci. Aby nás nikdo nepoznal, že jsme mimozemšťani, tak jsme použili mejkap.“ Mimozemšťan převyprávěl celý příběh. Gustav vyplázl jazyk a řekl: „To je dobrý, já mám také tajemství, já nejsem Gustav, ale Honza Štorek.“

Honza vyběhl z kabinky a začal všude křičet z plných plic: „Tým FC Plutovci nejsou lidi, ale jsou to mimozemšťani!“ Lidé ho neposlouchali a neslyšeli, protože je dítě a začínala druhá půle zápasu. Nakonec Plutovci vyhráli 4:3 a odletěli zpátky i s Honzou, aby mu ukázali planetu Pluto. Honzovi se tam zalíbilo a stal se mimozemšťanem.

„A myslíte si, že vypadám jako mimozemšťan?!“

Jan Štorek, 6. C

Já a mimozemšťan

Probudím se ráno a zakřičím: „Dobré ráno!“ Jdu se obléci a nasnídat.

Přijdu do práce a už tam na mě čekají všichni s raketou, kterou poletím na vzdálenou planetu, kterou ještě nikdo neviděl.

Navléknu se do skafandru a počkám, až přijde druhý spoluletec z rakety. Už přišel. „Tři, dva, jedna a letíme!“

Už jsme na planetě Safiróza. „Je to nádhra,“ říkám, „snad tu někdo bude?“

Jdeme, jdeme a najednou k nám přišel nějaký červenooranžový mimozemšťan a já se ho ptám: „Kdo jsi?“ A on odpoví: „Já jsem mimozemšťan Safír ze Safirózy a co vy?“

„My jsme lidé z planety Země.“ Safír nám to tam na Safiróze všechno ukázal, pověděl nám i to, jak řeší zimu. Nakonec jsme se museli rozloučit a odjet zpět domů.

Kateřina Malcherová, 6. C

Evelína Hyková, 8. A

Mimozemšťan a Kewin

Byl jednou jeden mimozemšťan a jmenoval se Lukáš. Lukáš bydlel s rodinou ve městě Šalamoun. Ale Lukáš se v tomto městě nudil. Byl totiž všemi odstrkován, nikdo ho neměl rád a všichni ho pořád bili.

A jednoho dne se rozhodl, že uletí v ufu. Nastal večer a Lukáš se blížil k ufu. Ale jak se blížil, uviděl ho jeho strýc, ale Lukášovi se naštěstí podařilo uletět. Strýc volal: „Poplach! Poplach! Viděl jsem Lukáše, jak někam letěl!“ Rodiče byli rozzlobeni! A Lukáš se ocitl nad městem New York. Letěl v osvětleném ufu, pozoroval to krásné osvětlené město a neudržel páku, a tak se s ním celé ufo zřítilo.

Přistál na samotě, kde je jenom les a jeden dům. Tam bydlí Kewin. Kewina ten rámus probudil, a tak se šel podívat, co to tam je. Z dálky uviděl ufo. Kewin se bál jít ven, byl však odvážný a nakonec šel až k ufu. Viděl něco zeleného a hýbalo se to!

Kewin otevřel ufo a vytáhl zeleného mužíčka. Rychle s ním běžel domů, dal ho na postel a zelený mužíček vstal a díval se, kde to je. Kewin se vylekal a říká: „Ty jsi mimozemšťan?“ Lukáš: „Ano, jsem!“ „Co tě k nám přivádí?“ Lukáš mu všechno pověděl. Kewin: „Aha, to je mi líto.“ Lukáš: „Teď nemám kam jít!“ Kewin se zamyslel: „Tak bydlí u mě.“ Lukáš: „A nebude ti to vadit?“ „Ne, nebude, budeme nejlepší přátelé.“ „Anóóó.“

Uběhly dny, měsíce, roky. Byl večer a najednou se objevilo ufo a v něm celá Lukášova rodina a přátelé. „Vrať se domů, hledali jsme tě všude, vrať se.“ Lukáš se radoval: „Ale nemůžu tady nechat Kewina.“ „Ale můžeš, vrať se svojí rodinou, já jsem tady zvyklý.“ Rozloučili se, ale chodívali se navštěvovat.

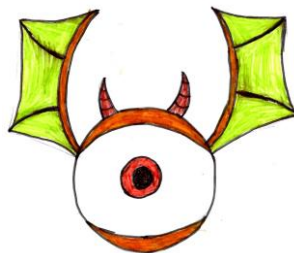
Mária Bendíková, 6. C

Jakub Novák, 9. B

Petra Šimová, 9. B

Matěj Hönig, 7. C

Já a mimozemšťan

Byl slunečný den a já jsem pletla věneček, ale najednou jsem zaslechla dva hlasy. Byli to dva mimozemšťani, Pat a Mat. Bydleli na Marsu, ale jednu vedle nich spadl meteorit a odpinklo je to až na Zemi.

Druhý den jsme se potkali s Patem a on mi povídá: „Vědět, kde my být?“ Dlouho mi trvalo, než jsem si to přeložila, ale nakonec jsem jim nic neřekla a odešla jsem.

Potom jsem od nich zjistila, že umí dobře počítat a začali jsme být kamarádi.

Další den jsem vzala Pata a Mata do školy a seznámila je s paní učitelkou. Paní učitelka si je vyzkoušela a přijala je do školy.

Nakonec se všechno naučili a řekli: „Bylo to tady moc pěkné a hodně jsme se toho naučili!“ a odletěli zpět na Mars.

Hana Vlachová, 6. C

Já a mimozemšťan

Jednoho dne jsem se probudila a dívala jsem se oknem na zahradu. Podívala jsem se pořádně a viděla jsem ta m zelené stvoření. Rychle se obléknu a běžím na zahradu.

Říkám mu: „Kde ses tu ocitl?“ A on mi odpověděl: „Ahoj, já jsem tu vyhozený.“ „A proč?“ ptám se ho. „Protože jsem udělal lumpárnu a šéf mojí práce mě vyhodil sem.“ „Aha, tak pojď k nám domů.“

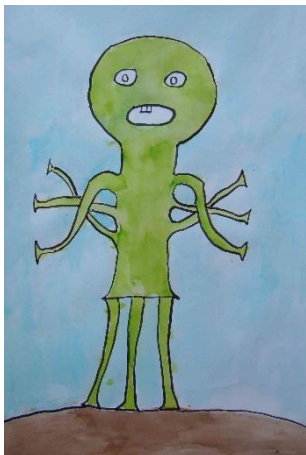
„Kde chceš spát?“ ptala jsem se ho. A on řekl: „Ve skříni.“ „Ne, tam nemůžeš, maminka by tě našla a vynadala by mi, proč si беру mimozemšťana domů. Zkus to pod postel.“ A on se tam opravdu vešel. „Tak tam budeš spát!“

Druhý den jsem se vzbudila a mimozemšťan už byl dávno vzhůru. „Co vlastně piješ a jíš?“ ptala jsem se ho. „No, piju sliz a jím sladkosti.“ „Tak to ti musím zajít do obchodu nějaké koupit.“

Přišla jsem do obchodu a říkám: „Dali byste mi půl kila slizu a půl kila sladkostí?“ A prodavačka se mě zeptala, jestli mi to maminka dovolila. Já jsem řekla: „Ano!“ Přinesla jsem to domů a říkám: „Ty se budeš mít!“ „Jééé, ty jsi hodná,“ řekl. A ládoval se celý večer.

Třetí den jsem se vzbudila a mimozemšťan tam nebyl, a tak jsem se podívala z okna a vidím ho, jak tam stojí a dívá se do nebe. Najednou se začalo objevovat ufo. Běžím na zahradu a křičím: „Stůj!“ Když jsem k němu přiběhla, povídám: „Kam jdeš?“ „Zpátky na svoji planetu.“ „A proč?“ zeptala jsem. „Protože šéf zjistil, že jsem to neudělal já, ale někdo jiný.“ „Proč jsi mě nevbudil?“ „Chtěl jsem, aby ses to dozvěděla, až vstaneš.“ Tak jsem mu dala pusu na tvář. Když nastupoval do ufa, křičela jsem: „Snad se ještě uvidíme, ahoj!“ A on křičel: „Já taky doufám, ahoj.“ Pak jsem šla domů a nikdo mi nevěřil, že jsem viděla mimozemšťana.

Veronika Silovská, 6. C

Vojtěch Motz, 9. B

Lukáš Kačírek, 9. B

Dominika Maxová, 9. B

Naším úkolem bylo napsat vyprávění s využitím vět výchozího textu – Katka a Honza.

A k baru

Jednoho dne ve známém státě Izrael v jednom baru A k baru se setkali Katka a Honza. Toto je jejich příběh.

Honza si přisledl k jedné holce a začal popíjet a nevíšal si Katky. Po hodině sebral odvalu a zeptal se jí: „Jak se jmenuješ?“ Katka nejprve váhala, ale potom své jméno řekla. Honza namítl: „Máš hezký hlas, v klidu bys mohla vystupovat.“ „Já vím,“ řekla Katka. Povíдали si takhle hodinu, až se Katka zeptala: „Kolik ti je, Honzo?“ „Mně je dvacet pět. A tobě?“ opětovně Honza. Katka odpověděla: „Je mi stejně jako tobě.“ „Vážně? To jsem nečekal,“ udiveně Honza. Katka se podívá na hodinky a vykřikne: „To je tolik hodin? Musím jít domů.“ „Klid, mám jízdenku na autobus. Vem si ji,“ nabídl Honza. Katka si ji vzala a mizí za dveřmi. Po dvou dnech se dali dohromady.

Jednou mezi nimi nastalo velké nedorozumění. V A k baru se pohádají. Katka řve: „To přece neznemá, že když jsem držela jiného kluka za ruku, proč musíš tak vyvádět!“ „Já nevyvádím,“ vztekla Honza. „Jen se tě ptám, kdo to byl,“ pořád Honza. „Byl to Petr,“ odpověděla Katka. „Cože? Můj nejlepší kamarád,“ udiveně Honza. „Měla jsi s ním něco?“ ptá se našťvaný Honza. „Ty mi nevěříš?“ našťvaně se opáčila Katka. „Po tomhle ti mám věřit?“ zařval Honza. „Přestaň na mě řvát,“ rozkázala Katka. „Přestaňte tady řvát,“ řekl hlas v pozadí.

„Kdo jsi?“ zeptají se oba dva. Hlas odpoví: „To jsem přece já. Petr!“ „Petře, potřebuji tě obejmout,“ oznamuje Katka. „No tak pojď,“ s radostí Petr. Honza zařval na celý bar: „Jak jsi jen mohl?“ „Já nevím,“ řekl Petr. „Prostě jsem ho sbalila,“ bez výčitek odpoví Katka. „Proč?“ smutně Honza. „Protože miluji policisty,“ Katka sděluje. Šéf A k baru jim vyhrožuje: „Odejděte, nebo zavolám policisty!“

Oni neodešli a pokračují v hádce. „Slyšíte to?“ oznámí Petr. „Hůhůhů.“ „To jsou sirény,“ překvapeně Honza. „Co budeme dělat?“ zeptala se Katka. „Počkáme,“ s klidnou hlavou Petr. Policisté je vezmou na stanici. A tam je vyslychali. „Vyslychání proběhlo úspěšně,“ sděluje Petr. „Díky tobě,“ opáčil Honza. „Samozřejmě,“ odpovídá Petr. „Můj hrdino,“ nadšeně Katka. Tak šli domů.

Po třech týdnech je všem jejich rodinám smutno. Honza se oběsil. Katka neunesla vinu a utopila se. A Petr se kvůli tomu zastřelil v A k baru.

Stanislav Kolář, 9. A

Andělé – práce žáků 4. A

Na stanici

V celé České republice je mnoho základen Hasičského záchranného sboru, já bych vám chtěl vyprávět jeden smutný příběh, který se stal

Základna se nachází ve městě Planá nad Lužnicí. Na této základně pracovalo mnoho mužů: David, Petr, Adam, Honza a jiní. Jednoho dne však přišla žena, nováček, který začínal. Jak tomu bývá, všichni se do ní okamžitě zamilovali. Nejvíce však Petr a Honza.

Jednou, po náročném výjezdu, šli všichni do sprch. Když odcházeli, Honza zaslechl Katčin zpěv. Šel za ní, a jelikož se ještě neznali, tak se chtěl seznámit. „Já jsem Honza, těší mě,“ řekl. Katka nejdříve váhala, ale poté své jméno také řekla. Honza jí pochválil její hezký hlas a zpěv a namítl, že by někde mohla vystupovat. Katka se jen zasmála a odvětila, že ji to odjakživa táhlo spíše k hasičům. Honza a Katka spolu začali debatovat, později se ukázalo, že jsou téměř stejně staří.

No, jak tomu bývá v pohádkách, měla by následovat svatba, tedy samozřejmě za předpokladu, že se měli rádi. Bylo tomu tak, po čase vznikl nádherný vztah mezi Honzou a Katkou. Milovali se a uvažovali o svatbě a rodině.

Jednoho dne však mezi nimi nastalo velké, ba obrovské nedorozumění. Když Honza vcházel do šaten, uviděl, jak Katka drží za ruku Petra. Samozřejmě se mu to moc nelíbilo, a proto našťvaně odešel. Katka běžela za ním. Říkala, ať nevyvádí, že je to vše jinak, že mu to vysvětlí... Začala vysvětlovat, avšak nestihla říci téměř nic.

Při Katčině nádechu se po základně rozezněl poplach a rozsvítilo červené poplachové světlo: „Pozor, poplach! K výjezdu se připraví červená a modrá!“ To znamenalo, že jede družstvo Honzy i Katky. Petr zůstal. Honza odjížděl velice našťvaný a Katka smutná. Jelo se na požár.

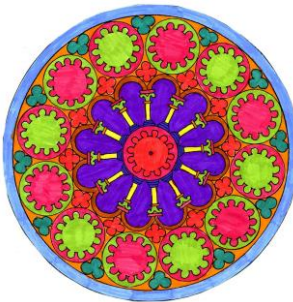
Stalo se však něco, co nikdo nečekal. Do Honzova vozu to při průjezdu křižovatkou naboural kamion. Všichni byli v pořádku, všichni, až na Honzu. Ani přivolaná záchranka mu již nedokázala pomoci. Honza po pár minutách ožívování zemřel. Katka se tuto zprávu dozvěděla až na požáru. Zpráva ji velice zaskočila, nedokázala hasit dál... Přišla o někoho, kdo jí byl tak blízký a koho milovala. Mrzelo ji, co se stalo. Honza umíral našťvaný a v nevědomosti.

A jak je tomu dál? Honza měl pohřeb se vši úctou. Řidiče kamionu zavřeli na hodně dlouho do vězení. Petr slouží dál, stále vyjíždí a našel si někoho jiného. A Katka? U hasičů skončila a dala se na zpívání. Jak jí poradil Honza, když ještě žil. Honzu dodnes připomíná památná deska v místě nehody: „Nikdy nezapomeneme!“

David Chudoba, 9. A

Shan Shan Zhu, 6. A

Dita Ročková, 6. A

Kristýna Kardová, 6. A

Nedorozumění

Byl krásný den. Ptáčci si prozpěvovali, lidé venčili své mazlíčky a Katka se rozčilovala na zastávce autobusu.

„Kde je ten autobus?“ rozčilovala se Katka. Už má pět minut zpoždění. „Deset,“ opravil ji hlas za ní. Ten hlas patřil jednomu klukovi, co za ní už chvíli stál. „Já tady čekám už deset minut,“ řekl kluk a podíval se na Katku. Hned, jak ho Katka viděla, zamilovala se do něj. „Ahoj, jsem Honza. A ty?“ zeptal se Honza. Katka nejdříve váhala, jestli má své jméno říci, ale nakonec ho řekla. „Jsem Katka,“ odpověděla. Chvíli spolu mluvili a po chvílce se Katka dozvěděla, že je Honza stejně starý a že hraje v divadle. „Páni,“ řekla Katka, vždy byl můj sen hrát v divadle. „Vážně?“, zeptal se Honza. „Jo, ale učitelka říká, že nemám na vystupování dost silný hlas,“ řekla smutně Katka. „Tvoje učitelka je asi hluchá, co?“

„Jak to myslíš?“

„Schválně předved' se.“

„Tak jo. Hoj ty štědrý večere...“

„Já si myslím, že by se svým hlasem mohla rovnou vystupovat. Nechceš, se přijít podívat?“ s těmito slovy podal Honza Katce přihlášku na divadelní kroužek. „Přijdu moc ráda,“ řekla Katka. „Tak na kroužku ahoj,“ řekl Honza a odešel.

Chvíli po tomto setkání se ještě scházeli a pak spolu začali chodit. Byli spolu šťastní, ale Katce vadilo, že je Honza hrozný žárlivec, a tak mezi nimi jednou došlo k nedorozumění.

Honza pozval Katku do strašidelného hradu a domluvili se, že si každý vezme kamaráda. Katku nenapadl nikdo jiný, než Petr. Kluk, který se Katce moc líbil. Když tak procházeli hradem, Katka se hrozně lekla a Petr ji vzal za ruku, protože nevěděl, že spolu Katka a Honza chodí. Když to uviděl Honza, hrozně se rozčilil a odešel.

Druhý den ráno se Honza a Katka sešli.

„Ahoj,“ řekla radostně Katka.

„Nazdar.“

„Děje se něco?“

„Co to mělo znamenat v tom hradu?“

„Co? Nevím, o čem mluvíš.“

„Ty nevíš? Proč si vzala Petra za ruku?“

„Já? To vzal on mě,“ rozčilila se Katka.

Ten den se hrozně pohádali. Katka probežela skoro celý večer. Jen kvůli tomu, že se s Petrem držela za ruku, nemusí takhle vyvádět!

Večer si Honza uvědomil, jak moc Katce ublížil a jak byl hloupý. Katka by mě nikdy nepodvedla. Ještě ten večer jí zavolal a omluvil se. Díky bohu Katka omluvu přijala a chodí spolu dodnes.

Naděžda Bariová, 7. C

Veronika Břížďalová, 8. A

Eliška Michalová, 9. A

Změna

Příběhy dvou mladých lidí, co se do sebe zamilují, je mnoho. Na konci každé takové „pohádky“ velice často bývá „žili spolu šťastně až do smrti“. Rozhodla jsem se, že vám budu vyprávět příběh jiný, trochu odlišný než ostatní.

Začíná jaro, nádherné období pro zamilované. Často se stává, že potkáte tamhle dva, jak se líbají a něžně dotýkají, a to je asi tak všechno. Takhle si to většinou představují mnozí lidé bez špetky fantazie. K velikému štěstí to byla právě Katka, která touto nádhernou vlastností byla obohacená.

Byla to obyčejná holka z autoritativní rodiny. Byla to spíš taková ta tichá osůbka v koutku, hodně uzavřená. Ráda psala básničky a citáty. Ale přeci jen byla něčím jiná. Byla tak čistá, že jste se na ni báli šáhnout, abyste ji nepošpinili. Pravda je i ta, že nikdy neměla žádného chlapce. Neříkám, že nikdy nebyla zamilovaná. Každý z nás měl a má platonickou lásku. Možná proto, aby se u ní našlo více fantazie. Všechno si jen představovala. Ale neuskutečnila. Tohle všechno by se o ní dalo napsat než... No přece než ho potkala.

Ten den měla Katka špatnou náladu, škola se jí moc nevyvedla. Nedívím se. Chodila na konzervatoř. K večeru dostala chuť se projít ven, jen tak nezávazně. Ráda chodila na procházky kolem Petřína. Bylo jaro, není divu. Procházka proběhla hladce, nic zvláštního. Už, už se blížila domů, když se blíží on, ten osudný. Kdyby odešla dále, zřejmě by se nikdy nepotkali. Katce vypadl jakýsi přívěšek, který dostala k patnáctým narozeninám před domem. Náhodou šel kolem. Katka ani nevěděla, že jí z kapsy něco vypadlo. Zavřela dveře a zamkla. On šel těsně za ní. Na zemi se nedalo nevsimnout blyštivého přívěsku. Bylo na něm datum jejího narození. Zvedl ho. Napadlo ho, že bude té dívky, co šla před ním. Chvilí se zamyslel, a pak odešel s přívěskem v kapse. Měl určitý plán – jít zítra znovu ve stejnou dobu na místo, kde jí tam přívěšek vypadl - před její dům. Možná si říkáte, proč tohle udělal. Vždyť mohl náramek odevzdat do správných rukou. Dle mého názoru chtěl dívku lépe poznat. Myslím, že ho zaujalo datum narození. Devátého září devatenáct set devadesát devět. Kdo by nechtěl poznat někoho s tak krásnými čísly.

Den i noc utekly jako voda. On měl plán. Ona nic netušila. On se těšil. Ona se „šrotila“. Katka neměla v plánu jít ven, potřebovala se učit. Rodiče nebyli doma. Nedalo jí to. Musela jít. Chvilí posedávala v parku. Po cestě domů na něj narazila.

Byl zřejmě stejně starý jako ona. Vysoký. Velice štíhlý. Bylo to snad poprvé, kdy uviděla tak nádherné oči jako studánky. Nebyly úplně modré, ale i trochu zelené a tak moc krásné. Byla ohromena, co příroda dokáže.

Stáli hodně blízko u sebe. Naklonil se a pošeptal: „Nechybí vám něco, slečno?“ V tu chvíli Katka nevěděla, co má říci. Byla zmatená. Jen vyhukla: „Ne.“ Vyznělo to tak, že se s ním moc bavit nechce. Když uviděla její náramek v jeho ruce, zavolala: „Kde jsi ho našel?“ „Včera, když jsi zacházela do domu, vypadl ti z kapsy,“ řekl. „Děkuji moc,“ odpověděla. „Ne, já děkuji. A jak se jmenuješ?“ Katka nejprve váhala, ale pak své jméno řekla: „Katka. Ty?“ „Já jsem Honza, moc mě těší.“ Každý by si myslel, že je nemožné někoho za jeden den vážně poznat. Katka a Honza byli výjimka, za ten den co se viděli, jen za jediný den obešli skoro celý Petřín. Různě mezi sebou debatovali. Čas hodně rychle utekl.

Setmělo se. Začala bouřka. Schovali se, aby nezmokli.

Nela Hofbauerová, 4. A

Petr bydlel v úplně jiné části Prahy. Tenkrát šel kolem jejího domu jen proto, že měl blízko doučování. Neučil se zrovna nejlépe. Chodil na úplně obyčejný učební obor. Ale snaha se cení. Katku nenapadlo nic jiného, než jít k ní domů. Bylo stejně už moc pozdě. Vešli dovnitř. Posadili se. On od ní vyzvídal různé její koníčky a zájmy. Ona se ho vypytovala na školu. Když se Honza dozvěděl, že to Katku hodně táhne ke zpěvu, jediné, co ho napadlo, bylo: „Zazpívej, prosím.“ Zazpívala jen krátce, slabounce, ale čistě a krásně. Honza jí namítl: „S tím tvým hlasem bys mohla vystupovat.“ Katce trochu zrudly tváře. Po chvilce mlčení se rozhodl, že půjde. Bouřka už dokonce přestala. Než úplně odešel, dal jí ještě telefonní číslo. Ona jemu své. Po týdnu se sešli znovu, tentokrát na mostě. Byla to vážně romantika. Rozloučení a konečně letmý něžný polibek.

Víte, ono je to takhle, když se začnete někomu líbit, začnete se cítit krásná pro své okolí i pro sebe a je to hodně vidět. Tak tomu bylo v případě Katky. Začala se jinak oblékat, chodit a malovat. Byla jiná. Honzovi to zpočátku nevadilo. S tím přicházela i velká úskalí, začali mít zájem i ostatní kluci.

Jednoho mezi nimi nastalo velké nedorozumění. Honza byl čilý a bystrý. Nic mu neuniklo. Katka se už asi týden, možná dva neozvala. Vydal se proto k ní domů. Přes celou Prahu. Když přijel, čekal ho velký šok. Na stejných místech, kde to začalo, kde to bylo s Katkou poprvé, kde si říkali ty nejtajnější věci, procházela se tam s ní někdo jiný. Chvilí se na ni díval. Nevydržel to. Musel odejít. Chtělo se mu plakat. Ten kluk, co tam s ní byl, se jmenoval Petr. Byl slušný, chytrý ale moc obyčejný. Bez chyby.

Katka od té doby, co se změnila, nebyla svatoušek. Oni začali mít zájem. Ona začala mít zájem. Nevydrželo jí to dlouho. Byla jako slepá, využívali jí. Z nádherné holky v koutku se stala zmalovaná holčička, vždy středem pozornosti, spíše posměchu.

Co kdyby zůstala s Honzou? Co kdyby zůstala sama sebou...

Daniela Bakalářová, 9. A

Magdalena Barde, 4. A

Věra Meluzína - žáci 4. A

David Votřel, 4. A

Dračí jezdec

Byl jednou jeden mladík jménem Eragon, který při lovu zvěře na obživu narazil na dračí vejce. Přes noc, kdy u vejce byl a prohlížel si ho, začalo prskat. Po pár minutách z vejce vykoukla dračí hlavička. Když se jí mladík dotkl, upadl do bezvědomí a usnul.

Ráno, když se probudil, ho bolela ruka a zjistil, že má na ruce znak dračího jezdce a umí mluvit s tím drakem, který se vylihl.

V království byl velmi zlý král, a tak se mladík rozhodl, že si draka vytrénuje a krále svrhne.

Jeden z dračích jezdců, který přišel ve válce o moc o svého draka, se rozhodl Eragonovi pomoci a naučit ho kouzla, která získal dotekem draka. Po výcviku putovali pro armádu do hory Válečníků. Zde je ozbrojili a dali jim několik tisíc vojáků, aby svrhli krále a nemuseli se již schovávat.

Po několika dnech bojů a mnoho prolité krve Eragon zvítězil a svrhl krále. Poté panoval a v království vypukl klid a mír.

Matěj Hönig, 7. C

Adam Bernard, 6. A

Kouzelný prsten

Bylo krásné zimní ráno. Všude bylo bílo, děti si hrály venku nebo byly s rodinou a hlavně – byly Vánoce. S kamarády jsme se rozhodli, že půjdeme sáňkovat. Vylezli jsme na nejvyšší kopec vesnice a užívali jsme si prázdnin. Po nějaké té době mě maminka zavolala na oběd. Sundala jsem ze sebe šálu a rukavice, když jsem uviděla, že mám na ruce prsten. „Jak?“ udivila jsem se. V tu chvíli jsem si vzpomněla na Arabelu a jen tak z legrace jsem s ním otočila.

Přála jsem si, aby se mi splnilo vše, co jsem si kdy přála. To jsem ještě nevěděla, že se to splní. A potom jsem usnula.

Probudila jsem se na nějaké trávě. Otevřela jsem oči a byla hnědá. Zajímavé... Opatrně jsem jedno stéblo utrhla a snědla. Čokoláda? Cože? To není možné! Zvedla jsem se a potom jsem uviděla něco neuvěřitelného.

Rovnou nade mnou letělo obrovské čokoládové vejce. Vážně jsem si toto někdy přála? Vejce se sneslo rovnou nad moji hlavu a bum.

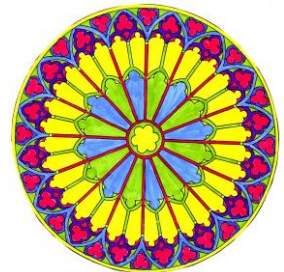
Znovu jsem se zvedla z trávy a všude se válely čokoládové střepy, které právě jedl jednorozec. Tak...ale toto je už vážně hodně divné.

„Vzbuď se, Ninu!“ probudilo mě chladné poplácání ruky. „Spadli jsme!“ ozvalo se za mnou.

Nina Štěrbová, 7. C

Anežka Dvořáková, 9. B

Klára Neubauerová, 6. A

Kamila Vlachová, 6. B

Výroční almanach Základní školy a Mateřské školy J. Š. Baara, Jírovcova 9/a,
České Budějovice

Literární práce žáků dodaly: Mgr. Jaroslava Interholcová, Mgr. Marcela
Linhartová, Mgr. Michala Pichová, Mgr. Lenka Sýkorová

Výtvarné práce žáků dodaly: Mgr. Marcela Albrechtová, Mgr. Veronika
Havránková, Mgr. Marcela Linhartová, Radka Linhartová, Mgr. Michala
Pichová, Mgr. Lenka Sýkorová, Mgr. Tereza Špácalová

Sestavila: Mgr. Michala Pichová

Vyšlo v prosinci 2015